www.wsws.org

ලෝක සමාජවාදී වෙබ් අඩවිය

හතර වන ජාත්‍යන්තරයේ ජාත්‍යන්තර කමිටුවේ ප්‍රකාශනය

ගැමි ජනතාවට උදව් කිරීම පිලිබඳ ජනාධිපතිගේ කයිවාරුව ශ්‍රී ලාංකික ගොවීහු ප්‍රතික්ෂේප කරති

Sri Lankan farmers reject president's boast of helping rural communities

ඩබ්ලිව්.ඒ. සුනිල් සහ පී. සේන විසිනි
2008 ජූනි 10

පිටිසර ගම්බද නගරයක් වන දෙහිඅත්තකන්ඩියේ පැවති මැයි දින රැස්වීමක් අමතමින් ඔහුගේ ආන්ඩුව "ගොවීන්ට දෙපයින් නැගී සිටීමට" උපකාර කර ඇතැයි ජනාධිපති රාජපක්ෂ ප්‍රකාශ කලේ ය. "ගොවිතැන් කිරීමෙන් මෙම මහ පොලව පෝෂනය කල හැකි බව අපි ඔප්පු කර ඇත්තෙමු. අතීතයේ දී මෙන් මෝල් හිමියන් නොව දැන් මිල පාලනය කරන්නේ ගොවීන් විසින් බව" ඔහු තවදුරටත් ප්‍රකාශ කලේ ය.

නැගෙනහිර පලාත් සභා ඡන්දයට සතියකට පෙර පැවැත්වූ රාජපක්ෂගේ කථාව ගැමි ඡන්ද දායකයන් අරමුනු කර ගත් එකකි. ගොවීන්ට උපකාර කිරීමේ ඔහුගේ ප්‍රකාශයෙන් මෙන් ම, දෙමල විමුක්ති කොටි සංවිධානයට (එල්ටීටීඊ) එරෙහි යලි ආරම්භ කර තිබෙන යුද්ධයට සහයෝගය පෙන්වීම සඳහා ආන්ඩුවට ඡන්දය දෙන ලෙස ඔහු ඉල්ලා සිටියේ ය. මැතිවරන ප්‍රචන්ඩ ක්‍රියා සහ වංචාවන් පිලිබඳව පලල්ව පැතුරුනු චෝදනාවන් මධ්‍යයේ පාලක සභාගය සුලු බහුතරයකින් ඡන්දය ජයග්‍රහනය කලේ ය.

රාජපක්ෂගේ රැස්වීමෙන් පසුව *ලෝක සමාජවාදී වෙබ් අඩවියේ* වාර්තාකරුවෝ දෙහිඅත්තකන්ඩිය සහ ගොවි පවුල් 1000ක් පමන ජීවත්වන අසල්වැසි ගම්මාන දෙකක් වන ගින්නෝරුව සහ හෙන්නානිගලට ගියහ. නැගෙනහිර පලාත් සීමාවෙහි පිහිටා ඇති මෙම ගම්මාන මහවැලි ව්‍යාපෘතියේ කොටසකි. ඔවුන්ගේ දරිද්‍රතා කොන්දේසි පෙන්නුම් කරමින් සහ වගාවේදී මුහුන දෙන අනේකවිධ දුෂ්කරතා විස්තර කරමින් ගොවීහු රාජපක්ෂගේ ප්‍රකාශ ප්‍රතික්ෂේප කලහ.

වැඩි වශයෙන් සිංහලයන් ජීවත්වන මෙම ගම්මානවලට එල්ටීටීඊයට එරෙහි මිලිටරි ප්‍රහාර බලපා නැති නමුත් ආසන්නයේ හමුදා කඳවුරක් ඇති අතර මාර්ගබාධක ද පිහිටුවා තිබේ. ආන්ඩුවේ දැවැන්ත ආරක්ෂක වියදම්, අහස උසට ඉහල යන ජාත්‍යන්තර තෙල් මිල සහ ආහාර මිල සමග සංයෝග වී ඇත. කුඩා වී ගොවීන් වී මිල ඉහල යාමෙන් වාසියක් අත් කර ගැනීම පිලිබඳ රාජපක්ෂගේ ප්‍රකාශය වංචනිකය.

වී කිලෝවක් සඳහා ආන්ඩුවේ සහතික මිල රුපියල් 16-20 වූ නමුත් අප්‍රේල් මාසයේ දී වී කිලෝවක මිල රුපියල් 35-38 ඉහල ගියේ ය. එහෙත් වී මිල ඉහලයාම සිදු වූයේ කරුනු දෙකක් හේතු කොට ගෙන යඃ බොහෝ ප්‍රදේශ විනාශයට පත් කල පසුගිය මහ වැසිවලින් මහ කන්නයේ නිෂ්පාදනය පහත වැටීම එක් කාරනාවකි. අනෙක ලෝක ආහාර මිල ඉහල නැගීම ය. ඉහල නැගි මිල ගනන්වලට වී විකුනූ ගොවීන් සම්බන්ධයෙන් ගත්කල වුවද ඉහල නගින තෙල්, පොහොර සහ කෘමිනාශක මිල මගින් ඔවුන්ගේ ආදායම්වලට පහර වැදුනි. වී කිලෝවක වෙලඳපොල මිල ඉන්පසු රුපියල් 28-32 දක්වා පහත වැටුනේය.

රාජපක්ෂගේ ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය (ශ්‍රීලනිප) සහ එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ (එජාප) නායකත්වයෙන් බලයට පත්වූ සභාග ආන්ඩු වී සඳහා ප්‍රමානවත් සහතික මිලක් ලබා දීමට සහ ගොවීන්ගේ අස්වැන්න මිල දී ගැනීමේ යාන්ත්‍රනයක් සම්පාදනය කිරීමට අසමත් වී තිබේ. පසුගිය වසරේදී වී මිල පහත වැටීම නිසා කෝපයට පත් සමහර ප්‍රදේශවල ගොවීහු ඔවුන්ගේ අස්වැන්න විනාශ කලහ. දරිද්‍රතාවයට සහ නයගැතිකමට මුහුන දී සිටින ගම්බද ගොවීන් අතර සියදිවි නසා ගැනීම ඉහල මට්ටමක පවතී.

ගින්නෝරුවේ ගොවියකු වූ හැට හැවිරිදි ඒ.එම්. ගුනපාල තමන් මුහුන දෙන දුෂ්කරතා *ලෝක සමාජවාදී වෙබ් අඩවියට* විස්තර කලේ යඃ "මෑත දී සිදුවූ වී මිල ඉහල යාමෙන් ගොවීන්ට වාසියක් සිදුවෙලා නැහැ. නිෂ්පාදන වියදම සහ ජීවන වියදම ඉහල ගිහිල්ලා. අපට තියෙන එකම සහනය පොහොර සහනාධාරය පමනයි. නමුත් හෙක්ටයාරයක් වගාකර අස්වැන්න නෙලන්න රුපියල් 60,000 පමන ගොවීන්ට අවශ්‍ය වෙනවා. තෙල් මිල ඉහල ගිහිල්ලා තියෙන නිසා ට්‍රැක්ටර් හා මැෂින් ගාස්තුත් ඉහල ගිහිල්ලා. පසු ගිය අවුරුද්දේ සිට මේ වන විට හෙක්ටයාර එකක් සඳහා ට්‍රැක්ටර් ගාස්තු රුපියල් 2,500න් වැඩි වෙලා.

"හෙක්ටයාර එකකට බිත්තර වී කිලෝ 150ක් පමන අවශ්‍ය කරනවා. බිත්තර වී කිලෝවක මිල රුපියල් 70 දක්වා ඉහල ගිහිල්ලා. සහන ගාස්තු යටතේ කිලෝ

50 පොහොර බෑග් එකක මිල රුපියල් 350ක්. හෙක්ටයාරයකට පොහොර මිටි නවය හමාරක් පමන අවශ්‍ය කරනවා.”

වල් නාශක සහ කෘමි නාශක මිල 2006න් පසුව පිලිවෙලින් සියයට සියයකින් සහ සියයට තිහකට වඩා ඉහල ගොස් ඇත. ගොවීන්ට අනුව හෙක්ටාරයකින් ලබා ගත හැකි උපරිම අස්වැන්න ප්‍රමානය කිලෝ 5,000ක් පමන වෙයි. වර්තමාන මිල ගනන්වලට ඔවුන්ගේ අස්වැන්න අලෙවි කලොත් රුපියල් 140,000 - 160,000 පමන ඔවුන්ට ලැබෙයි. නිෂ්පාදන වියදම අඩුකල විට මාස 6ක් සඳහා ගොවීන්ගේ ආදායම රුපියල් 80,000 - 100,000 කි.

එහෙත් වී මිල තීන්දු කරනු ලබන්නේ ගොවීන් විසින් නොව; මහා වී ව්‍යාපාරිකයන් සහ හාල් මෝල් හිමියන් විසිනි. නිෂ්පාදන වියදම ද තීන්දු කරන්නේ වගාවට අවශ්‍ය භාන්ඩ නිෂ්පාදනය කරන සහ අලෙවි කරන සමාගම් විසිනි.

නිදහස් වෙළඳපොල ප්‍රතිපත්තිවල කොටසක් ලෙස ආන්ඩුව විසින් 1980 දශකයේ මැද සිට රජයට අයත් වී අලෙවි මන්ඩලයේ, ගබඩා සහ වී මෝල් ක්‍රමානුකූලව වසා දමන ලදී. සාධාරන මිලක් ඉල්ලා ගොවීන් උද්ඝෝෂනවලට එලඹීම නිසා ආන්ඩුව 2006දී වී මිලදී ගැනීමේ මධ්‍යස්ථාන පිහිටුවීය. නමුත් මෙම මිලදී ගැනීමේ මධ්‍යස්ථානවලට ප්‍රමානවත් තරම් අරමුදල් සහ ගබඩා පහසුකම් සම්පාදනය නොකල අතර සමහර අස්වැන්න මිලදී ගැනීම ප්‍රතික්ෂේප කලේය.

සුදු බංඩා සිය බිරිඳ සහ පවුලේ සාමාජිකයන් කිහිපදෙනකු සමග

අපට ලැබී ඇති වාසිය කුමක්ද?

දරුවන් පස් දෙනෙකුගේ පියෙකු වූ ඩී.එම්.අයි.ජී. සුදුබංඩා කලින් ජීවත් වුනේ මධ්‍යම තේවතු ප්‍රදේශයේ නුවරඑලිය දිස්ත්‍රික්කයේ පිහිටි වලපනේ ප්‍රදේශයේ ය. ඔහුට වගා කල හැකි සැලකිය යුතු ඉඩම් ප්‍රමානයක් සහ නිවසක් තිබුනි. ගම ආසන්නයේ ජලාශයක් නිර්මානය කිරීමේ දී ඔහු සහ සෙසු පවුල් ගමෙන් ඉවත් කර එලිපෙහෙලි නොකල ප්‍රදේශයක් වූ හෙන්නානිගලට 1980 ගනන්වල දී ගෙනැවිත් දැම්මේ ය.

“මගේ පුතාලට වගා කිරීමට ප්‍රමානවත් තරම් ඉඩම් නැහැ. ඔවුන් විවාහවී වෙන්වී ඇති නිසා මා මගේ ඉඩම ඔවුන් අතර බෙදුවා. අපට නිෂ්පාදනය කරන්න පුලුවන් අපේ පරිභෝජනයට ප්‍රමානවත් වී ප්‍රමානය පමනයි. වෙනත් වියදම් සඳහා අප කුලී වැඩ කල යුතුයි. අනෙක් අය මෙන්ම මගේ පුතාලත් වැඩ හොයාගෙන කොලඹට සහ වෙනත් ප්‍රදේශවලට යනවා. ඔවුන් වැඩි වශයෙන් වැඩ කරන්නේ ගොඩනැගිලි ඉදිකිරීම් වැඩ පොලවල්වල අත්උදව්කරුවන් විදිහට.

“1950 සහ 1960 ගනන්වල යම් ප්‍රමානයක යහපත් ජීවන තත්වයක් තිබුනා. ඊට පස්සේ ගොවීන්ගේ ජීවන තත්වයන් වඩාත් නරක අතට පෙරලුනා. ඡන්ද කාලෙට නොයෙකුත් දේශපාලනඥයො විවිධාකාර බොරු පොරොන්දු දෙනවා. ඊට පස්සෙ ඊලඟ ඡන්දෙ එනකම් ඒ ගොල්ලො දකින්න ලැබෙන්නෙ නැහැ.”

සීනි සහ කිරි පිටි මිල පසුගිය වසර තුල සියයට පනහකින් ඉහල ගොස් ඇති අතර ග්‍රෑම් 225ක රෙදි සෝදන සබන් කැල්ලක මිල රුපියල් හයකින් වැඩි වී තිබේ. “ඒ විදිහට තමයි බඩු මිල වැඩි වෙන්නේ. එතකොට වී මිල වැඩි වීමෙන් අතට ලැබිලතියෙන වාසිය මොකක්ද?” ඔහු ප්‍රශ්න කලේ ය.

සුදු බංඩා වරින්වර ශ්‍රීලනිපයට සහ එජාපට ඡන්දය දී තිබේ. නැගෙනහිර පලාත්සභා මැතිවරනයේ දී ඔහු කිසිවෙකුටත් ඡන්දය නොදීමට තීන්දු කලේ ය. “මට ඇත්තට ම මේ පක්ෂ ගැන තියෙන්නේ පිලිකුලක්. ඇත්ත වශයෙන් කම්කරුවන්ගේ සහ ගොවීන්ගේ අයිතිවාසිකම් වෙනුවෙන් සටන් කරන පක්ෂයක් අපට අවශ්‍ය කරනවා. යුද්ධය විනාශකාරීයි. රක්ෂා නැති නිසා තරුනයන් හමුදාවට බැඳෙනවා. අපට අවශ්‍ය යුද්ධය නෙමෙයි සාමය” ඔහු වැඩි දුරටත් පැවසීය.

මෙම ගම්මාන පිහිටා ඇත්තේ මහවැලි වාරිමාර්ග ව්‍යාපෘතියේ සී කලාපයේ ය. 1980 ගනන්වල දී රටේ විවිධ පලාත්වලින් තෝරාගත් පවුල් 26,529 පමන කිසිදු මූලික පහසුකමක් නැතිව මේ ප්‍රදේශයේ පදිංචි කරන ලදි. ඔවුන්ගෙන් එක් පවුලකට මඩින් හෙක්ටයාර එකක් සහ ගොඩින් හෙක්ටයාර 0.405 (අක්කර භාගයක්) ඉඩම් ලබා දුන්නේ ය.

මෙම ප්‍රදේශයේ ජනගහනය කිහිප ගුනයකින් ඉහල ගොස් තිබේ. අලුත් පවුල් අතර ඉඩම් බෙදී ගොස් ඇති අතර පවුල් දහස් ගනනක් "අනවසර" ඉඩම්වල පදිංචිව සිටිති. මහවැලි අධිකාරියට ඔවුන් ඕනෑම මොහොතක එම ඉඩම්වලින් දොට්ට දැමිය හැකිය. ගින්නෝරුවේ සහ සේනානිගල 500කට අධික අලුත් පවුල් ජීවත් වෙති. ස්ථිර ආදායමක් නැති නිසා ඔවුහු විවිධාකාර අනියම් රැකියා කරති. සමහරු අඳ ගොවීහු ය. ඔවුන් ඉඩම් හිමියාට කන්නයකට වී කිලෝ 1320 පමන දිය යුතුය.

දරු තුන් දෙනෙකුගේ පියෙකු වූ ඒ.එච්. නිහාල් පෙරේරා හෙන්නානිගල පදිංචි අඳ ගොවියෙකි. ඔහු පසුගිය කන්නයේ හෙක්ටයාර දෙකක් වගා කල අතර අස්වැන්න වශයෙන් ලැබුනේ වී කිලෝ 7000 පමන ප්‍රමානයකි. එමගින් කිලෝ 2640 ඔහු ඉඩම් හිමියාට ගෙවිය යුතු විය. ගොවි තැනින් පමනක් තම පවුල නඩත්තු කල නොහැකි නිසා ගොවිතැනට අමතරව ඔහු කුලී වැඩ කරයි. මිල ඉහල ගොස් ඇති නිසා පවුලේ පරිභෝජනයට කරන වියදම් අඩු කර ඇති බව ඔහු පැවසීය.

"මා 2004 මහ මැතිවරනයේදී ජනතා විමුක්ති පෙරමුනට (ජවිපෙ) ඡන්දය දුන්නා ඔවුන් අප වෙනුවෙන් වැඩ කරයි කියලා බලාපොරොත්තුවූ නමුත් කිසි දෙයක් කලේ නැහැ. 2005 ජනාධිපති වරනයේ දී මහින්ද රාජපක්ෂට ඡන්දය දුන්නා. එල්ටීටීඊයෙන් නැගෙනහිර නිදහස් කර ගැනීම සහ නැගෙනහිර පලාතේ නවෝදය ගැන ඔහු කයිවාරු ගැහැව්වා. මෙහෙ අපට මොනම නවෝදයක් වත් දකින්න නැහැ. පානීය ජලය සැපයීමේ ව්‍යාපෘතියටත් බලධාරීන් එක පවුලකින් රුපියල් 10,000 ඉල්ලනවා. අප විරුද්ධවුනාට පස්සෙ රුපියල් 2,500 දක්වා අඩු කලා. නමුත් ඒ ගනනවත් අප ගෙවන්නෙ කොහොම ද?"

නිහාල් පෙරේරා සිය බිරිඳ හා දරුවන් සමග

කුසුමාවතී හෙන්නානිගල ජීවත් වන තරුන මවකි. ප්‍රදේශයෙන් රක්ෂාවක් සොයාගැනීමට අපහසු නිසා ඔහුගේ සැමියා ඉදිකිරීම් වැඩ බිමක වැඩ කිරීම සඳහා කොලඹට සංක්‍රමනය වී ඇත.

"අපට ඉඩමක් නැහැ. වැඩ කරන්න බැරි නිසා තාත්තා කුඹුර කන්නයකට වී කිලෝ 1320ට අඳේට දීලා. ඒකෙන් ලැබෙන වී ටික අපේ පවුල් දෙක බෙදා ගන්නවා. මගේ සැමියා ගෙදර එන්නෙ මාස දෙකකට වරක්, ඔහු එනකොට රුපියල් 10,000 පමන අරගෙන එනවා. ඒක අපට ජීවත් වෙන්න මදි. මාසෙකට රුපියල් 140ක් සමෘද්ධි මුද්දර අපට ලැබෙනවා. හාල් කිලෝ දෙකක්වත් ඒකෙන් ගන්න බැහැ. අප එලවලු හෝ කරවල ගන්නේ කලාතුරකින්, කිරිපිටි පාවිච්චි කරන්නෙම නැහැ. වැඩි වශයෙන් අප බත් කන්නේ වත්තෙන් හෝ ඇලවල්වලින් කඩා ගන්නා පලා කොල ටිකක් එක්ක. සපත්තු ගනන් නිසා අපේ ලමයි සපත්තු දාන්නේ නැහැ. ඉස්කෝලේ යන්නේ රබර් සෙරෙප්පු දාගෙන."

විරක්ෂා භාවය මේ ප්‍රදේශ තුල බැරෑරුම් ප්‍රශ්නයකි. රැකියා සොයාගැනීමේ අවස්ථා විරල නිසා මෙම ප්‍රදේශයේ බොහෝ තරුනයන්ට ආරක්ෂක හමුදාවලට බැඳීමට බලකෙරී ඇත. සමහරු අඩු වැටුපට ඇඟලුම් කර්මාන්ත ශාලාවල වැඩ කරන අතර සෙසු අය වැලි ගොඩදැමීම වැනි දෛනික කුලී වැඩ කරති.

ප්‍රදේශයේ පාසල්වල තත්වය දුර්වලය. ලිහිනියාගම පාසලේ ගුරුවරයෙකු ප්‍රදේශයේ පාසල්වල තත්වය විස්තර කලේ ය. "අපේ පාසැලේ ගුරුවරු 30ක් හිඟයි. අපට ඉන්නේ ස්ථිර ගුරුවරු 13ක් සහ ස්වේච්ඡා සහ අභ්‍යාසලාභී ගුරුවරු 11 පමනයි. මෙම ප්‍රදේශයේ බොහෝ පාසැල්වල ඉංග්‍රීසි, ගනිතය, සෞන්දර්ය සහ ක්‍රීඩා වැනි විෂයයන්ට ගුරුවරු නැහැ. පන්තියක සිටිය යුතු සිසුන්ගෙ ප්‍රමිතිය 22ක් වුනත් අපේ පාසැලේ පන්තිවල 40-45 ඉන්නවා. හයවැනි සහ හත්වැනි ශ්‍රේනිය පන්තිවල සිසුන් 50 ඉන්නවා."

"ලිහිනියාගම පාසැලේ සිසුන් 650 ඉන්නවා. නමුත් අපට තියෙන්නේ ඩෙස් පුටු 500 පමනයි. ඒ නිසා අඩුව පිරිමසා ගන්න පාසල් විද්‍යාගාරයේ සහ ගෘහ විද්‍යාගාරයේ ඩෙස් පුටු, යොදා ගන්න අපට සිද්ධ වෙලා තිබෙනවා. අපට පුස්තකාලයක් තිබුනත් අවශ්‍ය තරම් පොත්, රාක්ක සහ ඩෙස් පුටු නැහැ. පාසැලට තියෙන්නේ එක කොම්පියුටරයයි. ඒකටත් ගුරුවරයෙක් නැහැ. පෙලපොත්වලත් හිඟයක් තියෙනවා."

ගොවියෙක් සහ පියෙකු වන ටී.එම්. කරුනාරත්න මෙසේ පැවසීය. හෙබරව පාසැලේ ළමයි 500 පමන ඉන්නවා. නමුත් පානීය ජලය හෝ වැසිකිළි පහසුකම් නැහැ. අවුරුදු 40 විතර පරන ලිඳක් තිබුනා. ඒක දැන් අබලන් වෙලා. පානීය ජලය ලමයි ගෙවල්වලින් අරගෙන යන්න ඕනැ. ඔක්කොම වැසිකිළි උතුරලායනවා. පාසැල නඩත්තු කරන්න අරමුදල් ලබා දීලා නැහැ. කියලා විදුහල්පති දෙමව්පියන්ට කිව්වා."

උසස් පෙල පන්ති සඳහා ගින්නෝරුවේ සහ හෙන්නානිගල සිසුන් කිලෝමීටර් 15-20 දුර යායුතු ය. නමුත් ඒ සඳහා ඔවුන්ට ප්‍රමානවත් තරම් ගමනාගමන පහසුකම් නැත.

සෞඛ්‍ය පහසුකම් ද පවතින්නේ අතිශයින්ම කනගාටුදායක මට්ටමක ය. මැදගම සහ හෙබරව ආන්ඩුවේ බෙහෙත් ශාලා දෙකක් තිබේ. රෝගියෙක් රෝහලකට ගෙනයාම සඳහා කිලෝමීටර් 15 හෝ ඊටත් වැඩි දුරක් යා යුතුය. සමහරවිට ඒ සඳහා රුපියල් 700ක් හෝ 1000 වැය කිරීමට සිදුවෙයි. බොහෝ දෙනෙකුට එය දරාගත නොහැකි මුදලකි.

ඔවුන්ව "දෙපයින් නගා සිටුවීමට" උපකාර කිරීම කෙසේ වෙතත් රාජපක්ෂ ආන්ඩුව ගම්බද ප්‍රදේශවල ජන ජීවිතය නොඉවසිය හැකි මට්ටමකට පත් කර ඇත. සෙසු වැඩ කරන ජනයාට මෙන්ම ගොවීන්ට බල කෙරී ඇත්තේ ජීවිත බිලිගන්නා යුද්ධයක බර ඉසිලීමට පමනක් නොව, ආරක්ෂක වියදම් පියවීම සඳහා කෙරෙන බදු මිල ඉහල දැමීම සහ මූලික සේවාවන් කප්පාදු කිරීමට ද මුහුන දීමට සිදුව ඇත.

© www.wsws.org